

El darrer 7 d'abril, el prestigiós diari econòmic nord-americà *The Financial Times* sorprenia amb una pàgina sencera dedicada al País Valencià. A més de l'estranyesa per figurar en un mitjà d'abast internacional, el reportatge signat per Tobias Buck suposava un gran baló d'oxigen per a l'actual Consell. Després de llargs anys en els quals el cas valencià era el més clar exemple de tragèdia econòmica i política, ara és descrita com la zona de l'Estat que més bé representa la recuperació. Les tesis alarmistes de la dreta quedaven, segons aquesta visió, reduïdes a la mera propaganda electoral, un intent desesperat per evitar la caiguda d'un règim que s'havia allargat durant dues dècades. Si bé és cert que el marge de maniobra dels nous Governos és ben estret, presoner d'un deute angoixant que és hereu del passat recent, també cal dir que moltes de les passes donades van en el bon camí. Almenys, així ho expressen els agents implicats.

La crisi, encara present però molt més alleujada, ha canviat la mentalitat de molts representants públics. Abans, al País Valencià, la patronal i el Partit Popular formaven un binomi sagrat amb actuacions complementàries i amb objectius idèntics. Ara, tot és ben distint. Lluny de beneir totes les accions del Govern valencià, format pel PSPV i per Compromís, els empresaris combreguen amb les intencions d'un Executiu que vol posar fi a la crisi mitjançant la diversificació econòmica per obrir portes a unes altres possibilitats que fins ara havien restat a l'ombra del poder del ciment. El resultat d'aquella estratègia passada de monocultiu és ben conegut.

Les noves intencions econòmiques del Govern valencià, tot i estar distanciades de l'opulència, satisfan part dels grans empresaris. El president de la Confederació Empresarial Valenciana —CEV—, Salvador Navarro, lamenta que "s'haja fabricat una imatge de la Comunitat com si fórem el territori més corrupte del país perquè, en part, els valencians ens hem deixat focalitzar com a tal". "Per això", afegeix, "el millor que ha fet aquest executiu, i en especial el president de la Generalitat, Ximo Puig, és reflectir el canvi polític desitjat pels valencians quan hi ha unes altres comunitats que segueixen la mateixa senda de corrupció i ni tan sols han canviat de Govern".

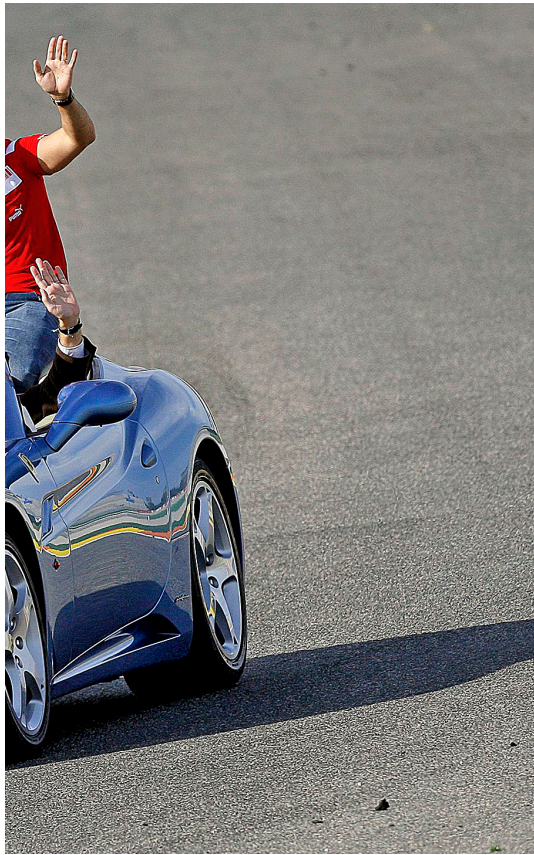

SOCIETAT

Quan l'esquerra sap satisfer els empresaris

La combinació de crisi econòmica i corrupció política va obrir les portes de la governabilitat a distints partits d'esquerra al llarg dels Països Catalans. La futura gestió econòmica de moltes d'aquestes formacions generava dubtes entre els empresaris. La dreta va fer d'aquesta incògnita bandera electoral per intentar mantenir la seua hegemonia. Alguns dels resultats, en canvi, s'allunyen dels pronòstics pessimistes. Molts empresaris aproven la gestió realitzada i rebutgen el tòpic que l'esquerra és incapaç d'afavorir-los. D'altres, però, en són més crítics.

Per Manuel Lillo i Usechi

TEMPS DE DISBAUXA. L'ex-president de la Generalitat Valenciana, Francisco Camps, condueix un Ferrari amb la desapareguda Rita Barberà, els pilots Fernando Alonso i Felipe Massa i el llavors president de Ferrari, Luca di Montezemolo, al circuit de Xest. Aquesta imatge, de l'any 2009, és la que millor resumeix aquella època d'ostentació excessiva.

No tots els empresaris, però, confien en la capacitat dels seus governants per atraure inversions internacionals. A Catalunya, tres de les seues ciutats més poblades també van experimentar el canvi en els seus ajuntaments. És el cas de Barcelona, Badalona i Sabadell, on les coalicions van obrir les portes a noves formacions com Barcelona en Comú en el cas de la capital o a entitats emergents com les CUP, que integren els governs de les altres dues localitats. Els discursos d'aquests partits, clarament distanciats dels interessos dels grans empresaris i partidaris d'afavorir els treballadors de rendes més baixes i les víctimes més agreujades per la crisi econòmica, va incendiar moltes tribunes mediàtiques, per considerar-los "incapaços" de dur a terme una gestió adequada.

Un discurs que es manté, això sí, amb no tanta intensitat. Salvador Guillermo, director d'Economia de Foment de Treball —una de les patronals catalanes més influents— recorda que "els posicionaments inicialment crítics de l'equip d'Ada Colau amb el Mobile World Congress, un dels esdeveniments més importants que rep la ciutat, va ser reconsiderat". Guillermo, en canvi, està preocupat per "la visió excessivament negativa contra el turisme" que es té, segons ell, en l'equip municipal. "És cert que en alguns indrets concrets de Barcelona hi ha una concentració abundant i s'han de fer restriccions, però en cap cas no s'ha de criminalitzar un sector en el qual l'Estat és la segona potencia mundial i, dins d'ell, Catalunya és el primer indret receptor de turistes". L'actuació més destacada del consistori de Barcelona per pal·liar la pressió turística va ser la famosa moratòria hotelera, que impedia la creació de nous establiments turístics en determinades zones, una mesura que, segons el membre de Foment, "no és lògica" i no encaixa, doncs, amb la seguretat jurídica exigida per la CEV, ja que frena la inversió internacional. Cal matissar que, per a alguns governs muni-

cipals, és prioritari el benestar ciutadà sobre la creació de més ocupació. Encara que sembla paradoxal, la persecució conjunta d'ambdós objectius pot ser contradictòria si es duu a terme mitjançant la sobreexplotació d'un sector determinat.

El dilema turístic també es dona a Mallorca, però de manera més reiterada al llarg del temps. L'habitual alternança de govern a les Illes entre el Partit Popular i les formacions esquerranes membres dels distints pactes de progrés, que s'han anat repartint legislatures des de l'any 1999, ha originat vaivens, sobretot, en el turisme. Cal recordar que el 32% del PIB de les Illes el genera aquest sector, com també més del 50% de l'ocupació. Les patronals hoteleres, per tant, són les més predominants de l'arxipèlag i sempre s'han oposat als objectius recaptatoris que els governs progressistes han proposat, principalment amb l'ecotaxa, un impost directe sobre l'estada diària de cada turista. En aquest sentit, Inmaculada de Benito, presidenta executiva de la Federació Empresarial Hotelera de Mallorca —FEHM— critica que "no hi ha polítiques de mitigació i de correcció, sinó d'adaptació a nous escenaris mitjançant la recaptació", i per tant "no s'incideix en els veritables problemes de l'arxipèlag". Les patronals hoteleres han alertat sobre la possible pèrdua de turistes per culpa de l'impost esmentat.

No tots comparteixen aquesta visió. Bernat Coll, president de Pimeco —la patronal illenca de les Pimes— valora positivament el canvi d'executiu perquè "ha afavorit el petit comerç". Segons Coll, "sembla que a les illes Balears només hi ha turisme i sovint s'han oblidat dels sectors que no hi estan directament relacionats, com ara el comerç local". No debades, tal com afirma Josep Vicent Pitxer, professor d'economia aplicada a la Universitat de València, "la majoria de les empreses són petites i no poden tindre els mateixos interessos que les grans". "L'objectiu d'un dirigent d'es-

Seguretat jurídica

Aquesta és la principal exigència dels empresaris per poder desenvolupar la seua tasca de creació de treball. I es pot garantir, segons Salvador Navarro, tant des de la dreta com des de l'esquerra. "Amb la seguretat jurídica atraïem inversions estrangeres: moltes empreses foranes valoren ubicar-se a Parc Sagunt —parc empresarial que ha atret recentment companyies com Mercadona— i els podria resultar interessant Puerto Mediterráneo, un tema que s'ha de resoldre". El darrer complex també és un exemple dels temps de prosperitat. La inversió de 840 milions d'euros per construir-lo va quedar frustrada davant la impossibilitat de donar-li empena. Ara, segons els criteris de la Conselleria de Medi Ambient, el parc no s'adequa a les condicions ecològiques, però tant la CEV com l'Ajuntament de Paterna (Horta), municipi on està ubicat, estan entestats a recuperar-lo per no fer malbé una inversió que, malgrat tenir un origen discutible, pensen que cal aprofitar per atraure empreses i per crear llocs de treball.

El Temps

UN MONOCULTIU PERILLÓS. El sector de la construcció i els relacionats van estar explotats fins al límit durant el període de bonança econòmica. La sobredimensió d'aquest àmbit el va acabar fent esclatar i l'economia del país es va ressentir per haver dedicat gairebé totes les seues inversions al mercats de la construcció i de l'habitatge.

EL TEMPS

Els retrets són habituals en aquests casos, malgrat que la necessària entesa entre empresaris i governants faça que en moltes ocasions l'adaptació siga inevitable, a pesar de les diferències ideològiques. A hores d'ara, València i Barcelona experimenten una gran transformació en el sistema de mobilitat sostenible. Ambdós ajuntaments desenvolupen facilitats per als ciclistes i incentiven la mobilitat en transport no motoritzat. L'aparent innocència del propòsit contrasta amb la seua derivació política. Tal com indicava l'analista Francesc Miralles recentment en aquest setmanari, una de les claus del PP valencià en l'oposició és mantenir el seu missatge que captiva les classes baixes i mitjanes que anhelan l'ascens social. Un dels símbols d'aquest desig és el vehicle privat, afectat en certa mesura per les polítiques actuals que, d'altra banda, són exigides des de la Unió Europea per reduir els alts nivells de contaminació. Aquesta recomanació no ha estat aprovada pel PP valencià, que critica ferotgement tot canvi en el terreny de la mobilitat. Salvador Guillermo veu exagerada la "demonització del cotxe" que s'està fent a Barcelona,

quan "la bicicleta i el cotxe són vehicles complementaris que poden apostar conjuntament pel creixement sostenible i no pel decreixement sostenible, tal com s'està fent ara".

Amb tot, l'escepticisme empresarial present a Barcelona i a les Illes contrasta amb l'optimisme que es respira des de la patronal valenciana. Normalment, els llargs períodes polítics finalitzen amb un desgast que exigeix, urgentment, un canvi de rumb que plantege noves expectatives. L'actual reivindicació conjunta per un finançament just al País Valencià i l'aposta comuna pel corredor mediterrani, ambdues causes defensades per polítics de tots els partits, per les patronals i pels sindicats, era inimaginable fa uns anys. "Agrupar els interessos conjunts del país és més fàcil amb un Govern exigent amb Madrid que no amb un altre de submís", afirma Josep Vicent Pitxer. La bona gestió econòmica de l'esquerra serà el resultat d'aprofitar una oportunitat que, en molts llocs, ha tardat molt de temps a arribar. I també de l'adaptació de molts empresaris que, fins al 2015, havien format part, oficiosament, de molts governs. ●

Nova maqueta

Nous opinants

Nou format

Nou Temps

Ja al teu quiosc

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltamps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltamps.cat](mailto:subscripcions@eltamps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atendrem de
9.00 a 14.00 hores